

Beszámoló a kurdisztáni internacionalista elvtársak által szervezett találkozóról

Mi egy elvtársi csoport vagyunk Kurdisztán különböző részeiről, akik internacionalistaként határozzák meg önmagukat. Többségünket mint dezertőröket és/vagy bomlasztókat üldöztek, többünket be is börtönöztek. Kettőnket leszámítva, akik közvetlenül Kurdisztánból érkeztek jelen találkozóra, mindannyian Európában élünk száműzetésben. A tőke elleni küzdelemben találkoztunk, és ma már egy maroknyi internacionalista vagyunk, akik folytatják a küzdelmet. Az árral szemben mi minden lehetséges módon igyekszünk leleplezni azt a látványos és megtévesztő képet, amely nemzetközileg kialakult a „rojavai forradalomról”, és amely valójában káros a régióban és az egész világban zajló valódi autonóm proletárküzdelmekre nézve.

Szemben azzal a hatalmas nemzetközi nyilvánossággal, amelyet az önmagát „rojavai forradalomként” hirdető entitás mindenhol élvez, az első dolog, amit nemzetközileg is ismertté akarunk tenni az az, hogy ami jelenleg történik, teljes ellentétben áll azzal, ami a múltban a régió valódi kapitalizmusellenes küzdelmeivel kapcsolatban zajlott. Osztályunk minden korábbi fontos és autonóm küzdelme Nyugaton szisztematikusan rejtve

Erre a találkozóra 2016 májusában került sor Franciaországban négy „országból” származó, s magukat csak kurd internacionalistáknak megnevező személyek kezdeményezésére, és Franciaországból, Németországból, Olaszországból, Argentínából és Mexikóból való elvtársak vettek rajta részt. A találkozó főleg kurd és részben perzsa és arab nyelven zajlott. Ez a körülmény – saját gyengeségünkkel kiegészülve – csak most, 2016 szeptemberében tette lehetővé számunkra, hogy ennek a dokumentumnak (vázlatnak) kiadjuk európai nyelveken (angolul, franciául és spanyolul) készült verzióit is, habár néhány elvtárs kezdettől fogva publikált kivonatokat és részleges verziókat. Emiatt megkértük őket, hogy segítsenek nekünk kibővíteni ezt a dokumentumot, és azt világnyelveken is ismertté tenni. Elnézést és megértést kérünk az írásban előforduló ismétlésekért és hibákért, amelyek mindegyik verzióban előfordulnak. Nem vagyunk professzionális fordítók, és nem is rendelkezünk ilyenekkel.

maradt, és mi esélyt sem kaptunk arra, hogy megismertessük a világgal azt a küzdelmet, ami a kurdisztáni régióban zajlott. Most minden nyilvánosságra kerül. Mindez nem véletlen: azelőtt azért hallgatták el a küzdelmet, mert forradalmi és proletár volt; mert ellentmondott annak, amit a nemzetközi kapitalizmus az abban a régióban történekről mondott. Ily módon sikerült elkerülniük egy nemzetközi ragályt, és a küzdelmet izolálni és likvidálni tudták. Most mindez nyilvánosságra kerül, mert az a reformista, burzsoá és imperialista program, ami megvalósult, azt akarja elhitetni velünk, hogy ez valójában a „forradalmi küzdelem” propagandája. Azonban mindkettő csupán a valódi forradalmi küzdelem izolálására és a proletárautonómia felszámolására szolgál.

Mindez ellentétben áll azzal, ami jelenleg Rojavában zajlik, ahol záporozik a „forradalom” népfrontosodásának és populizmusának nemzetközi támogatása. A múltban a forradalmi proletariátus autonómiájának szintjei nagyon fontosak voltak.

Az alábbiakban bemutatjuk a múlt néhány olyan elemét, amely tartalmazott forradalmi küzdelmet, miközben Nyugaton – a helyi hatalmak segédkezésével – ezt szisztematikusan elhallgatták.

* Nyugaton az Iránban történt valódi forradalmi felkelést mindig is elhallgatták (vagy jelentőségét elbagatellizálták). A felkelést, amely megbuktatta a sahót (1978/79), és aztán megakadályozta a nyugati imperialista hatalmak által végrehajtani próbált különböző visszarendeződségi kísérleteket. Ebben az időszakban a régió proletariátusa egyértelműen szemben állt az iráni burzsoáziával és ezzel párhuzamosan harcolt a jenki-európai és az orosz imperializmusok ellen. Természetesen nem részesültek semmiféle támogatásban, és információt sem kaptak arról, hogy mi történik: a domináns kultúrára jellemző módon és az információ birodalmi kontrolljával mindent elfojtottak a „demokráciáért vívott küzdelemben”.

* Az Irán és Irak közötti imperialista háború alatti forradalmi defetizmust szintén elhallgatták, amely háborúellenes frontbarátkozások és általános dezertálások formájában állt szemben és kérdőjelezte meg egyszerre az összes régióban tevékenykedő katonai hatalmat. Emlékszünk rá, hogy a Szaddám Huszein állama által végrehajtott legszörnyűbb bombázások nem Irán, s nem is az USA ellen történtek, hanem saját csapatai ellen, azaz az egész régió proletariátusa ellen. Az, hogy sok ezer, különböző országokból való szervezett dezertálót üldöztek, Nyugaton teljesen rejtve maradt. Ami jobban aggasztja a tőke világállamát, az pontosan az, hogy minden ország proletariátusa dezertál a frontokról, felszámolja a frontvonalakat, és egyesül a régióban zajló imperialista háború ellen

* Ugyanez történt az 1991-es iraki proletárfelkeléskor (Déli és Északi egyaránt), amely az egész országra kiterjedt, a fele országban megsemmisítve Szaddám Huszein elnyomó erőit, annak ellenére, hogy az imperializmus támogatta azokat. A proletárküzdelem nemzetközi izolációja nagyon fontos volt, mert lehetővé tette az imperialista hatalmaknak, hogy az ENSZ vezetése alatt egyetlen koalícióban egyesüljenek, és tömegpusztító fegyvereket vessenek be, melyek segítségével véget vetettek a küzdelemnek. Minden ENSZ-misszió nyilvánvalóan elnyomó, és azért a némi élelemért cserében, amit adnak, megkövetelik a fegyverek beszolgáltatását és a menekült-koncentrációs táborok nemzeti/imperialista fegyelmének elfogadását.

Nyugaton is ismertté akarjuk tenni, hogy minden ilyen esetben a proletariátus forradalmi mozgalmi megkezdtek a termelőeszközök magántulajdonának megkérdőjelezését; kinyilvánították, hogy szükség van a bérmunka rendszerének szétzúzására, és szembeszálltak

az állammal, az elnyomással, s annak érinthetlenségével. Ezekben az esetekben sanyargatóival szemben a lakosság maga hajtotta végre az ítéletet az utcákon, és kivégezte a katonákat, akik évtizedeken keresztül szervezték és irányították emberi lények kínzását és lemészárlását. Azok a proletárszervezetek, amelyek a felkeléseket és a háború elleni küzdelmet vezették, felhagytak a polgári baloldal és a kurd nacionalisták korlátolt és reformista jelszavaival, és a kommunista forradalomnak és minden állam eltörlésének szükségességét hirdették... E folyamat egészében az osztályellentét kulcsa a nacionalizmus és az internacionalizmus közötti ellentét volt. A proletárfelkeléssel szemben a kurd nacionalista erők Kurdisztán-szerbe szövetségre léptek az imperialista erőkkel. A rend helyreállítása mindenütt még több háborúval, mészárlással és a különböző kurd vallási vagy nacionalista erők hatalomra kerülésével járt együtt.

Ezek a küzdelmek ismeretlenek voltak és/vagy mint jelentéktelen mozgalmakat feketítették be őket, melyeket a kétségbeesés okozott, vagy csak egyszerűen diszkvalifikáltak és „éhséglázadásoknak” címkézték őket. Nyugaton rendszerint elfordultak ezektől a küzdelmekről, és ha valaki szót is ejtett róluk, az csak arra szolgált, hogy elítélje „az embereket, akik egymással harcolnak, hogy szétoszthassák maguk között a nemzetközi segíelyeket”. Azokat az internacionalista szervezeteket Amerikában és Európában, amelyek szolidaritásukat fejezték ki a mi harcunkkal, két kezükön meg lehetne számolni. A régióból származó osztálytudatos és forradalmi anyagokat ténylegesen cenzúrázták: a nyugati és zsidó-keresztény eszmék azt az álláspontot képviselték, hogy egyedül Nyugaton lehetséges feltűnnie egy osztálytudatos és forradalmi proletariátusnak.

Ekkoriban a proletariátus Iránban, Irakban, egész Kurdisztánban, stb. nem csak hogy megkérdőjelezte a tőke diktatúráját ebben a régióban, de keményen ellenszegült a háborúnak, a tőkének, a magántulajdonnak, a nacionalizmusnak, stb., amelyeket a nyugati imperialista erők sóztak a nyakukba a Nyugaton győzelmet aratott kapitalizmus mintájára. Másrészt most, hogy a „rojavai forradalmat” támogató feminista és anarchista hívek mindenütt elszaporodtak, említés sem történik a magántulajdon elleni harcról, és elnézőek azokkal az imperialista erőkkel szemben, amelyek mindig is elnyomták minket (ennyire „forradalmi” az ő propagandájuk).

Éppen ezért elkészítettük a következő pontokat, hogy ismertessünk néhány vitathatatlan ténytet:

* Ezelőtt soha senki nem beszélt ilyen sokat egy „FORRADALOMRÓL” a régióban, és pláne nem a

proletariátus valódi „forradalmár”, amely megtámadta a magántulajdont és döntötte a tőkét.

* A „rojavai forradalom” a „spanyol polgárháborút” veszi mintául; de nem a proletariátus ott és akkor vívott forradalmi harcát, hanem éppen ellenkezőleg, úgy adoptálja, mintha az a Spanyol Köztársaság programja lenne. Emlékeznünk kell rá, hogy Spanyolországban a köztársaság ellenezte mindent, ami „a forradalom” volt, s a valóságban a proletariátust ellenforradalmi keretek közé szorította, és a legnagyobb kerékkötője volt az ő harcának: a köztársaság mindig elnyomta a proletariátus küzdelmeit. Abban az időben a világ leninista-sztálinistái néhány „anarchistával” és „feministával” karöltve feladták osztály-hovatartozásukat, és integrálódtak a populizmusba. Ez idő tájt azok, akik csatlakoztak ezekhez a szövetségekhez, egy frontként léptek fel a forradalom ellen, az imperialista háború medrébe terelve a proletariátus ellenállását. Amit a republikánus és a leninista burzsoázia tett, az a proletárküzdelem kiherélése, a munkások birkaként való tömeges vágóhídra küldése volt az imperialista háború burzsoá érdekeiért. A kizsákmányolás elleni küzdelem helyett ágyútöltelék lett belőlük.

* Nemzetközi küzdelem helyett nemzeti szűklátókörűség. Miközben a történelmi mozgalmak Iránban és Irakban (részben a kurd régióban!) internacionalistáknak nyilvánították magukat, és harcoltak a világforradalomért, Rojavában ma a meghatározó vonal proklamálja a „szocializmust egy régióban” (vagy minden szövetségi régióban), a nacionalizmus és a sztálinizmus („szocializmus egy országban”) felé kacsingatva, amely a rojavai államban hatalmon levő pártok kulcskomponense.

* A termelőeszközök magántulajdonának megtámadása helyett használják a burzsoázia és demokráciájának minden klasszikus követelését: az anti-imperializmust, a feminizmust, az ökológiát, az egalitarianizmust, stb.; vagyis a domináns nyugati ideológiát, ugyanazt, ami az egész világon dívik.

* A feminizmus mindenütt – köszönhetően a nemzetközi propagandának – a rojavai feminizmus és különösen a YPJ támogatására toboroz, amely maga is az állam részeként működik. Rá akarunk világítani, hogy ennek a feminizmusnak semmi köze sincs a proletár nők és férfiak tőke elleni küzdelméhez. Épp ellenkezőleg, ez egy olyan osztályközi, militarista és imperialista feminizmus, amit a sztálinizmus mindig is magasba emelt, s amely a tömegek mozgósításával az államokat szolgálja, és amely azt keresi, hogyan lehetséges a nőket egy nemzeti sorba terelni. Ugyanolyan feminizmus ez, mint amilyen elterjedt az Egyesült Államok hadseregében, ahol a női utánpótlásról

a feminista szervezetek gondoskodnak, s ennek köszönhetően vannak női tábornokaink, női kinvallatóink.

Konkrétan a feminizmus a hadsereggel vagy jobban mondva az állami manipulációval való kollaborációját kell megemlítenünk, ami „a nemek háborújaként” ismert, s amely a jogok „egyenlőségét” hirdetve, nők millióit arra sarkallja, hogy csatlakozzanak a fegyveres erőkhöz. Például azt a történelmi veszteséget, amelyet az Egyesült Államok hadserege Vietnam után elszenvedett (a háború több mint egymillió újoncot követelt) a hadsereg Clinton idején azzal pótolta, hogy tömegesen bevonta a nőket, a feketéket és a latinokat. Ez a tömeges utánpótlás az egyenlő demokratikus jogok politikájának alkalmazása révén volt lehetséges, amely kiegészült az antirasszista, feminista és „hispan” szervezetek munkájával, amelyek toborzóügynökségekként funkcionáltak... Az osztályközi feminizmus partikuláris ügye jelképes volt (éppúgy, mint az állítólagos antirasszizmusé): néhány kivételtől eltekintve az USA-beli feminista szervezetek az állami és imperialista folyamatok részeseivé váltak. Ezek a szervezetek elég korruptak voltak még ahhoz is, hogy ne emeljenek szót azok miatt a nőkkel szembeni erőszakos cselekmények miatt, amelyeket (férfi)kollégáik követtek el ellenük a hadseregben. A birodalmi feminizmus évtizedeken keresztül arra utasította őket, hogy fogják be a szájukat!

* A pénz, a kereskedelem, a munka, stb. elleni harc helyett a magántulajdon bármiféle megkérdőjelezése tilos.

* Ebben a „forradalomban”, akárcsak a Rojavában domináns pártokon belül, nincsen harc az állam ellen, ellenben egy alternatív (konföderatív) vagy párhuzamos állam védelme zajlik, amely működteti a kapitalizmust. Az, hogy az állam konföderációként mutatja be magát, nem változtat semmit sem a dolgon!

* Habár játszanak a szavakkal, szörfözve a „proletariátus és/vagy a nép” régióban zajló „hősi harcán” (a lakosságnak nincs más választása, minthogy megvívja a háborút, és ez az ellenállása példaértékű!), ők újjászervezték a burzsoá államot, és úgy mutatják be azt, mintha nem is állam lenne. Magyarázhatják nekünk a gyakorlati különbséget! Ami az „anarchistákat” illeti, figyelmükbe ajánljuk azt, hogy más anarchisták, még a híresebbek is, mint Souchy, már megmutatták nekünk ugyanezt a történelmi hazugságot: ezek szerint az „anarchisták” szerint Izraelt valójában nem is lehetett államnak tekinteni, sőt az felülkerekedett az összes államon! És manapság láthatjuk azt, ez hogyan is néz ki!

* A proletariátus helyzete – hasonlóan a közelmúltban Iránban és Irakban kialakult helyzethez – válságos, de míg

azokban a történelmi küzdelmekben a proletár osztályöntudat dominált, Rojavában egy tisztán burzsoá alternatíva bontakozott ki.

* A proletariátus helyzete szörnyűséges, s bár úgy tűnik, győzött, megannyi áldozatot kell fizetnie cserében. A megszorítások brutális rendszere szakadt a nyakába. A forradalom nevében többen dolgoztatják és „önkéntes” közreműködést kérnek tőle. Ez az a módszer, amit a sztálinista államok használtak.

* Az egész rendszer kulcsa a magántulajdon. A „forradalomról” való beszéd csak a kizsákmányolás mértékének fokozását szolgálja, miközben ugyanebben az időben a magántulajdon bárminemű megkérdőjelezését (és bármiféle tüntetést vagy sztrájkmozgalmat) minden alkalommal elnyomtak az úgynevezett „forradalom” nevében.

* A hadsereget orosz és még annál is több amerikai és európai tiszte képezte ki, ami a konföderációs államot szükségszerűen a világ imperialista érdekkellentéteinek tűzvonalaiba állítja.

* Kétségtelen, hogy az USA úgy tekint erre a „forradalomra”, mint egy számára kedvező viszályra a régióban, és a viszony a Pentagon és a „forradalom” között fokozatosan javul. Ezen a ponton azzal találkozunk, hogy a birodalmi hatalmaknak van egy állandó szervezete, és sok hasonló diplomáciai szervezete. Ezek mind egy vagy több nyugati nagykövetség létesítésére irányulnak.

* Rojavában a domináns párt a PYD – egy párt, amely valójában a PKK fiatalabb testvére – Török Kurdisztán sztálinista pártja. E párt és ideológiája lehetővé tette az állam újjászervezését minden téren, még ha ez anarchista frazeológiát használva történt is.

Ami a PKK-t illeti, szeretnénk hangsúlyozni; az a tény, hogy a párt Törökországban bebörtönzött történelmi vezére, Öcalan, pártolta Bookchin „anarchista” eszméit, nem változtat semmit sem ennek a pártnak a reakciós karakterén, mindösszesen azt jelzi, hogy a sztálinizmus válsága olyan hatalmas volt, hogy minden téren egy szabadabb jellegű megjelenést kényszerített ki... De ez ugyanaz a dolog, „amikor a majom selyembe öltözik...”! „Annak ellenére, hogy anarchistának tűnik”, a sztálinista PKK megmaradt sztálinistának: bár az államformát nem a sztálinista centralizmus jellemzi (az többé-kevésbé anarchista, többé-kevésbé föderatív vagy konföderatív), az „önkéntes” kényszermunka rendszere, a koncentrációs táborok, a kényszermunka kiépítése, stb. megegyeznek. Ez az, amit a PKK-t jobban ismerő, Törökországból származó internacionalista militánsok kritizálnak.

* A dolog imperialisták közötti oldalát nézve, a PKK azzal, hogy összegubancolta az imperialisták közötti gombolyagot, súlyosbította a rojavai lakosság helyzetét. Egyrészt, mivel a PKK rojavai befolyását rossz szemmel nézi a Török Állam, amely ezt a pártot a legrosszabb terrorista csoportként tartja számon (hovatovább ez a tény kikerülhetetlenül elvezet az amerikai-török viszony megromlásához). Másrészt, mert a burzsoá és a sztálini ideológia az egész lakosság számára az alacsonyabb bérért végzett munka gyakorlatában konkretizálódik, amely a sztálinizmust mindig is jellemezte.

* A rojavai állam és a fegyveres erők éppannyira hierarchikus módon lettek megszervezve, mint a sztálini Oroszországban, de egy anarchista maszkkal takarva, ami pontos másolata a törökországi PKK által kifejlesztett ideológiának.

* A burzsoá „forradalmakat” utánozva, proklamálják a vallásszabadságot, de valójában minden vallás és etnikai-vallási szeparáció cinkosa a társadalmi kontroll apparátusainak, és széthúzó, zsarnoki, moralizáló és elnyomó szerepet tölt be.

* A valóságban a sztálinista és feminista katonai és politikai struktúrákat egyidejűleg a kurd nacionalizmus támogatja, melynek keretében himnuszokat és zászlókat használnak a városokban, a kerületekben, az iskolákban, stb. Emiatt a kurdok a lakosság többsége számára úgy tűnnek fel, mint egy domináns és elnyomó etnikai kisebbség, amely jelenség a proletariátus érdekegységének szörnyű pusztulását eredményezi.

* Visszatérve ahhoz, ami a legáltalánosabb az állítólagos rojavai forradalomban, számunkra fontosnak tűnik elmondani, hogy ez egy divatos alternatívát jelent, amely nagyon jól passzol a kapitalizmushoz és a világimperializmushoz: ez az egyetlen „forradalom” a történelemben, amely magát győztesnek, anarchistának, alternatívának, feministának, ökológainak, stb. mutatja be anélkül, hogy keresztül ment volna az osztályharcon és az elnyomók, a pénz és általában a kapitalista társadalmi viszonyok elleni konzekvens erőszakos pusztításon.

* Éppen ezért reménysugarat jelent a világ minden burzsoá társadalma és minden imperialista állama számára.

***Kurdisztán internacionalistái
Franciaország, Párizs, 2016. Május***